

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 18 nr. 4

april 2006

DET PRIVATE IMPERIUM

Herhjemme har den lokale aflægger af de seneste to årtiers globale bølge af privatiseringsmani indtil videre været relativt begrænset. Patienterne på landets sygehuse kan dog hygge sig med velvoksne nullermænd under sengene, som den nedsparede og privatiserede rengøring ikke har haft tid til at fjerne. Og almindelige borgere kan glæde sig over stadig højere elregninger, nu hvor de forbrugerejede kraftværker er blevet erstattet af børsnoterede aktieselskaber, der boltrer sig på det »frie marked«. Skulle man alligevel få den gale idé at klage over tingenes tilstand, bør man nok ikke sende et brev, for portoer er steget betragteligt, siden postvæsenet blev privatiseret. Til gengæld er serviceniveauet blevet tilsvarende ringere.

Ej heller har de lokale virkninger af den omsiggribende »globalisering« endnu haft de samme katastrofale virkninger på beskæftigelsen og levestandarden, som man har set i USA, Tyskland, Frankrig, Storbritannien og andre dele af den vestlige verden. Ganske vist er tusinder af produktive arbejdspladser blevet udskiftet med jobs i servicesektoren, men med kunstige beskæftigelsesprojekter og kreativ bogføring i arbejdsmarkedsstatistikken kan den danske arbejdsløshedsprocent holdes nede i nærheden af de fem procent. Alt imens boligboblen giver liv til forestillingen om stadig stigende velstand. Og når udenlandsgælden også synes at fordampe i forårssolen, så går det jo godt – så det længe det varer.

Alligevel er det god grund til at holde øje med verden omkring os. I særdeleshed det krydsfelt hvor »privatisering« møder »globalisering«. Ledende politiske kræfter i USA, både demokrater og republikanere, har trukket privatiseringen ud i det helt ekstreme. Militære operationer lægges i hænderne på private virksomheder og vitale dele af den nationale sikkerhed udliciteres til aktieselskaber, der ejes af folk med de »rigtige« politiske kontakter. Uden at blinke indrømmer man, at forbilledet er Det britiske Imperium, hvor de rige købmænd bag Det østindiske Kompagni havde kommandoen over en hær af lejesoldater, større i antal og udstyr end den nationale britiske armé. Ja, faktisk praler finansmanden Felix Rohatyn med, at det »21. århundredes amerikanske imperium« har forbedret det »19. århundredes britiske imperium« på to væsentlige punkter: Aktieselskaber kan nu gennemføre private militære operationer, og markedet for sådanne operationer er fuldstændigt »globaliseret«. Det kunne man læse i The Financial Times den 17. november 2004.

Privatiseringens skjulte dagsorden er nedlæggelsen af nationalstaten. Det samme er sandheden om den såkaldte »globalisering«. Derfor er tiden inde til at gå med i Schiller Institutets forsvar for det almene vel og staten som den enkeltes beskytter. Det værste mareridt er allerede ved at blive til virkelighed. Et nyt, feudalt imperium er under opbygning. Og det må stoppes.

PRIVATISERET KRIGSFØRELSE

Den **14. marts** godkendte **Det demokratiske Partis** lokale lederskab i **Los Angeles** officielt stiftelsen af en »**Franklin Roosevelt Mindeklub**«. Initiativtagerne var **Quincy O'Neal** og **Cody Jones**, der, udover deres medlemskab af Det demokratiske Partis centralkomite i Los Angeles' amtskreds, også er ledende medlemmer af **Lyndon LaRouches** ungdomsbevægelse, **LYM**. Formålet med den nye politiske forening skal være at sætte yderligere fart i den opblomstring af »ånden fra præsident **Franklin D. Roosevelt**«, som i de seneste par år har bredt sig blandt Det demokratiske Partis græsrodder overalt i **USA**, i høj grad som resultat af Lyndon LaRouches præsidentvalgskampagne og **LYM's** intensive politiske organiseringsarbejde. I begyndelsen af marts offentliggjorde LaRouches politiske aktionskomité, **LPAC**, hans skitse til et nyt parti-program: »*Indledning til et parti-program: Arven fra Franklin Roosevelt*« (kan hentes på www.larouchepac.com, hvor der også den **27. april kl. 19:00** dansk tid vil være et »live« webcast med LaRouche). De første **500.000** eksemplarer er allerede distribueret rundt om i **USA**.

Sammen med **LPAC** vil lokalafdelinger af **LYM** oprette Franklin Roosevelt Mindeklubber i andre dele af landet og det er hensigten, at der skal afholdes en række politiske stormøder op til midtvejsvalgene til **Kongressen i november**. Fokus for disse politiske stormøder skal være Franklin D. Roosevelt-inspirerede forslag til en genoplivning af **USA's** forfaldne fysiske økonomi gennem store infrastrukturprojekter, videnskabsbaserede udviklingsprogrammer, og detaljerede forslag til redningsprojekter for den kriseramte amerikanske automobilindustri og den øvrige produktionssektor. Målet er at mobilisere »de glemte mænd og kvinder«, som Roosevelt kaldte dem i **30'erne**, som indgår i de laveste indkomstgrupper, og som har set deres realløn og sociale sikkerhedsnet blive udhulet under »globaliseringens« hastige fremmarch. Og disse »laveste indkomstgrupper« udgør faktisk **80%** af den amerikanske befolkning, for ifølge alle officielle opgørelser er det kun de rigeste **20%** af befolkningen, der har set deres indkomst og levestandard stige som følge af de seneste årtiers privatisering og globalisering.

I en kommentar til stiftelsen af »Franklin Roosevelts Mindeklub« sagde Lyndon LaRouche den **18. marts**, at »det viser, at Det demokratiske Parti ikke har noget »LaRouche-problem«, men derimod et »**George Soros** og **Felix Rohatyn**-problem«, som man bliver nødt til at gøre noget ved«.

Storspekulanten George Soros, som skabte sig en formue ved at sænke det britiske pund under finanskrisen i kølvandet på det danske nej til **Maastricht-traktaten i 1992**, og som førte an i valutaspekulationen under finanskrisen i **Asien 1997-98**, har i de seneste år købt sig til indflydelse i den demokratiske partiledelse i **Washington** gennem rundhåndede kampagnebidrag. Og tæt på partiledelsen sidder også den tidligere direktør for investeringsbanken **Lazard Freres**, Felix Rohatyn. I **2004** tog Rohatyn, sammen med fhv. senator **Warren Rudman**, initiativ til dannelsen af en **Kommission for Offentlig Infrastruktur**, sponseret af den politiske tænketank **Center for Strategiske og Internationale Studier**, **CSIS**. Oplægget til den nye kommission var en erkendelse af nødvendigheden af at rette op på det massive forfald, som har ramt den amerikanske infrastruktur under de seneste årtiers omsiggribende privatisering og globalisering. Men

under et tyndt lag glasur, med henvisninger til præsident Franklin D. Roosevelts offentlige infrastrukturprojekter i **1930'erne**, sigter Rohatyns og Rudmans kommission i virkeligheden mod at sikre, at kontrollen over fremtidens infrastrukturprojekter ender på private hænder. Det stik modsatte af den reelle politiske arv fra Franklin D. Roosevelt, som Lyndon LaRouche repræsenterer.

Det kom også med al tydelighed frem på en konference i **Den nationale Pressebygning** i Washington den **27. marts**. Her havde Felix Rohatyn og Warren Rudman samlet et panel af »eksperter« bestående af senator **Christopher Dodd**, demokrat fra delstaten **Connecticut**, **Bernhard Schwartz**, adm. direktør for virksomheden **Loral Electronics**, **John Hamre**, præsident for **CSIS** og tænketankens stabsmedarbejdere **Everet Ehrlich** og **Benjamin Landy**. I sine korte indledende bemærkninger påberåbte Felix Rohatyn sig atter engang Franklin Roosevelts historiske tradition med henvisning til nogle af datidens store anlægsarbejder, men direkte udfordret af **Paul Gallagher** fra **LPAC**, indrømmede han ophidset, at han ikke har tænkt sig at genoplive Roosevelts offentlige investeringsmetoder gennem national kredit-skabelse. »Nej, vi vil ikke gøre det samme som **FDR** gjorde«, sagde Rohatyn og fortsatte: »Staten og finansieringsmetoderne har ændret sig meget siden Roosevelt. Vi har delstats eller lokal finansiering, vi har fagforeningernes pensionskasser, vi har aktiemarkedet og obligationsmarkedet. Vi er langt væk fra de metoder, som blev brugt af **RFC** (Roosevelts offentlige investeringsselskab til genopbygning -red.)«.

Ud af konferencens **70** tilhørere var **25** repræsentanter for **LYM**, og de benyttede spørgeperioden til at gøre de øvrige konferencedeltagere opmærksomme på, at Felix Rohatyn i andre sammenhænge har gjort sig til talsmand for langt mere rabiate politiske synspunkter end dem, han så høfligt havde fremlagt i sit indlæg.

Den **9. oktober 2004** stod Felix Rohatyns **Center for Internationale Affærer** på **Middlebury College** i **Vermont** sammen med **Princeton Universitetets Projekt for National Sikkerhed**, der ledes af fhv. udenrigsminister **George P. Schultz**, og **Woodrow Wilsons Skole for Offentlige og Internationale Affærer** som fællesarrangør af en konference med titlen: »*Privatiseringen af den nationale sikkerhed*«. Et lille dusin paneldeltagere, bestående af akademikere, forhenværende regeringsekskursionsmedlemmer og højtstående pensionerede militærfolk, fremlagde hver deres bud på, hvordan stadig flere militære operationer kan overgives til private militære virksomheder, kaldet **PMC**.

En af paneldeltagerne, **Peter Feaver** fra **Triangel-Instituttet for Sikkerhedsstudier** på **Duke Universitet** i **North Carolina**, beskrev konferencens formål ganske ram-mende: »Det vi ser, er faktisk en tilbagevenden til neo-feudalismen. Hvis man tænker på, hvordan **Det østindiske Kompagni** spillede en nøglerolle i opbygningen af **Det britiske Imperium**, er der lignende paralleller i fremvæksten af det amerikanske kvasi-imperium«. Peter Feaver kan ikke betragtes som en betydningsløs akademiker. I **juni 2005** blev han medlem af **Det nationale Sikkerhedsråd**, og han var hovedforfatter til den »*Nationale Strategi for Sejr i Irak*«, som **Det hvide Hus** fremlagde for offentligheden den **30. november 2005**.

I sit indlæg på konferencen på Middlebury College kastede Felix Rohatyn sig ud i et usædvanligt forsvar for den

mest ekstreme privatisering af det amerikanske militær. Ifølge Rohatyn er det »uundgåeligt«, at flere og flere højststående officerer forlader Pentagon for at tilegne sig en karriere i det private erhvervsliv for derefter at vende tilbage til militæret på privat kontraktbasis, hvilket repræsenterer »en forretning med langt højere markedsverdi«. Og når man privatiserer de nationale sikkerhedsopgaver, er det, ifølge Rohatyn, vigtigt, at de pågældende virksomheder har en vis størrelse. Det er svært at holde øje med dem, hvis de er for små, og det var bl.a. problemet med de sikkerhedsfirmaer, som var involveret i torturen i **Abu Ghraib-fængslet**, mente Rohatyn. Han afsluttede sit indlæg således: »Svaret på spørgsmålet om, hvad der måtte være det eneste, som en regering skal tage sig af, må nok være at slå folk ihjel. Men jeg tror ikke, at der er ret mange områder, hvor en regering kan agere, hvor ikke også den private sektor kan spille en rolle, hvis det sker under tilstrækkelig kontrol, så de almene interesser beskyttes«.

Med sådanne synspunkter er det ikke så overraskende, at et indflydelsesrigt medlem af Det demokratiske Parti som Felix Rohatyn, plejer nære politiske og venskabelige kontakter til republikanske sværvægtede som George P. Schultz og vicepræsident **Dick Cheney**. Men det er et stort problem for USA og den øvrige verden, for kredsen omkring Rohatyn har bag kulisserne i Det demokratiske Parti pacificeret ethvert tilløb til effektiv politisk modstand til **Bush-regeringen**.

Rohatyns og Schulz' diskrete partnerskab så dagens lys allerede i begyndelsen af **70'erne**, da Rohatyn i sin egenskab af eksternt bestyrelsesmedlem i telefongiganten **ITT** sørgede for, at selskabet leverede det nødvendige lokale fodarbejde til det militærkup, som George Schultz og **Henry Kissinger** havde planlagt, og som bragte general **Augusto Pinochet** til magten i **Chile** den **11. september 1973**. Og det var som bekendt George P. Schultz, der allerede i **sommeren 2000** sammensatte den fremtidige regering, der formelt skulle ledes af George W. Bush og reelt ledes af velprøvede neokonservative kræfter som **Karl Rove**, **Dick Cheney**, **Paul Wolfowitz** og **Donald Rumsfeld**.

En af de absolut førende ideologer bag privatiseringen af de amerikanske væbnede styrker har været vicepræsident Dick Cheney. Allerede i **1991**, kort efter afslutningen på »**Operation Ørkenstorm**«, hyrede den daværende forsvars-

minister Cheney olieudstyrsselskabet **Halliburton** fra **Texas** til at foretage en tophemmelig undersøgelse af, i hvilket omfang de amerikanske militæroperationer kunne udliciteres til private virksomheder. Halliburton fik **8,9 mio. dollars** for rapporten, som stadig er klassificeret »tophemmelig«. I **august 1992** udliciterede de amerikanske ingeniørtropper alle deres støtteoperationer i de følgende **5 år** til Halliburton, baseret på et omkostningsstudie udarbejdet af – Halliburton.

Da præsident **Clinton** rykkede ind i Det hvide Hus i **1993**, rykkede Dick Cheney ind i Halliburton, hvor han sad som administrerende direktør, indtil George P. Schultz hentede ham til posten som vicepræsident. På det tidspunkt havde han over de foregående fem år hævet en samlet løn på **44 mio. dollars**, og han sikrede sig en fratrædelsesordning, der har kastet en lille ekstraintægt på **150.000 dollars** af til vicepræsidenten hvert år og akkumuleret aktieoptioner til en værdi af **18 mio. dollars**.

Og Halliburton har i sandhed optrådt som en moderne amerikansk version af det britiske Østindiske Kompagni. Siden **november 2001** har selskabet været involveret i amerikanske militære operationer i **Afghanistan**, **Irak**, **Somalia**, på **Balkan** og utallige steder i **Den persiske Golf**. De amerikanske skatteydere har lagt over **15 mia. dollars** i firmaets kasse, mere end det dobbelte af de samlede omkostninger ved »**Operation Ørkenstorm**« i **1991**. Efter sig har Halliburton trukket en hale af andre private militære virksomheder, PMC'ere, der samlet har fået udbetalt over **150 mia. dollars** fra **Det amerikanske Forsvarsministerium**. **Pentagons** revisorer mangler kvitteringer for over **200 mio. dollars**, og dertil skal lægges et ukendt milliardbeløb i kunstigt oppumpede regninger fra de mest kreative PCM'er. **Dan Guttman**, forsker ved **Johns Hopkins Universitetet**, har fortalt magasinet *The New Yorker*, at efter fem år med Bush-regeringens nedskæringer i forsvarrets faste stillinger, er »de private kontraktholdere blevet så store og fastgroede, at det er en illusion at tro, at regeringen har kontrol over noget som helst«.

AFGØRENDE 90 DAGE

Den **30. marts** talte **Lyndon LaRouche** på **Det 27. Symposium om International Økonomi** arrangeret af **Monterreys teknologiske Institut** i **Mexico**. Under overskriften

LYM-KADRESKOLE I KØBENHAVN

Den **17.-19. marts 2006** afholdte **LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM**, en kadreskole i **København** under overskriften: *Fra Korstogene til Renæssancen: Jordens næste 50 år*. Her ses fire af talerne fra LYM (fra venstre): **Kel Isherwood**, **Christina Bruun Jensen**, **Peter Møller** (med hue på sammen med mødedeltager Janus Kramer) og **James Rea**. Talerne (på engelsk) kan høres på www.schillerinstitut.dk/cc.html.

»Vand, Kraft og Transport« holdt LaRouche de **150** konference-deltageres opmærksomhed fangen med en fascinerende gennemgang af de infrastrukturprojekter og den massive økonomiske satsning på forskning og udvikling, som vil være den eneste redning for **USA's** og **Mexicos** økonomier i en fremtid, hvor vand og andre ressourcer bliver stadig mere sparsomme, hvis ikke kernekraft anvendes til afsaltning af havvand, så verdenshavene kan indgå i drikkevandsreserverne, og nye teknologiske landvindinger udvider spektret af brugbare ressourcer. Med udgangspunkt i den russiske biolog **V. I. Vernadskij's** beskrivelse af den menneskeskabte »noosfære«, »vidensfæren«, som videreudviklingen af det de fleste kender som »biosfæren«, viste LaRouche, hvorledes den moderne teknologibaserede industriøkonomi er en naturlig forlængelse af den udvikling, **Jorden** har gennemgået siden den allertidligste dannelse af **Solsystemet**.

Men LaRouche tog naturligvis udgangspunkt i den voksende økonomiske og finansielle krise. Han sagde indledningsvis: »Vi har nået et punkt, hvor verden som helhed står overfor den største finanskrisen siden **1928-33**. Men, som præsident **Roosevelt** sagde om sin egen tid, har vi i dag heller ikke noget at frygte andet end frygten selv. I hele den nyere tids historie har der altid været tilgængelige valgmuligheder til løsning af kriser, som den vi nu står overfor. Det igangværende og accelererende fysiske forfald af de europæiske og amerikanske økonomier ligger indbygget i finans- og betalingssystemets fejlagtige konstruktion efter **1971**. En passende reorganisering af det globale finans- og betalingssystem vil bringe os tilbage til noget, der ligner det originale **Bretton Woods-system**, og vil udløse et fysisk genopbygningspotentiale og danne grundlaget for en tilbagevenden til ægte global fysisk vækst.«

LaRouche påpegede, at de seneste ugers strejker og massedemonstrationer i **Storbritannien, Italien, Frankrig** og **Tyskland** har deres rod i den sidste fase af den økonomiske fysiske stagnation, der startede tilbage i **1971**, da det daværende Bretton Woods-system blev revet op med rode. Siden er Tyskland blevet fastholdt i en økonomisk spændetrøje kaldet **Maastricht-traktaten**, og da hele det øvrige **Europa**, i særdeleshed Italien, Frankrig og Storbritannien, er direkte afhængig af Tysklands produktive økonomiske formåen, er alle blevet låst fast i en fælles økonomisk dødsspiral. Nu har man nået bunden, og befolkningerne gør oprør. Samtidig har den inkompetente **Bush-regering** bragt den amerikanske økonomi på randen af totalt sammenbrud. Og takket været **Irak-krigen** og alle de politiske løgne og manipulationer, der hertil hører, kan præsident Bush om få uger stå overfor en rigsret. Et faktum, præsidenten næppe besidder den intellektuelle formåen til selv at forstå indebyrden af.

Derfor vil de næste uger og måneder, **april, maj** og **juni**, blive helt afgørende for den økonomiske og strategisk-politiske udvikling, sagde LaRouche. Indenfor for denne tidsramme er et globalt finanskraak en overvejende sandsynlighed, og vor fremtid vil blive bestemt af den politiske reaktion herpå.

LaRouche fremsatte sine advarsler i det samme forum,

Monterreys Teknologiske Instituts Seminar om International Økonomi, hvor han, tilbage i **marts 1981**, fremlagde de første skitser til den økonomiske genopbygningsplan, han efterfølgende udviklede i tæt samarbejde med Mexicos daværende præsident **Lopez Portillo**. Under et efterfølgende besøg i **Mexico City** i **maj 1982** videregav LaRouche sin plan til dannelsen af et »gældsatte landes kartel«, kaldet »**Operation Juarez**«. I **september** samme år nationaliserede præsident Portillo det mexicanske banksystem, lukkede grænserne for spekulative valutatransaktioner og inviterede **Brasilien** og **Argentina** til at danne en fælles front i forhandlingerne med de store internationale banker om tilbagebetalingen af **Latinamerikas** gigantiske udenlandsgæld. Argentina og Brasilien kunne ikke modstå det politiske pres fra **Europa** og **USA** og bakkede ud af samarbejdet få uger senere. Var det ikke sket, kunne verden allerede i **efteråret 1982** have oplevet skabelsen af en helt ny, retfærdig økonomisk verdensorden. Nu er chancen der igen.

Og hvad finanssystemet angår, kan **Island** blive den berømte lille tue, der vælter det store læs. Som vi beskrev i forrige nummer af *Prometheus* har Island på få år udviklet en spekulationsbaseret »kasino-økonomi«, der truer med at ryge i luften som en gejser. I **februar** nedskrev kreditvurderingsinstituttet **Fitch** fremtidsudsigterne for den islandske økonomi fra »stabil« til »negativ«. Den **13. marts** anbefalede **Michael Sandfort**, senioranalytiker i **Nykredit Markets**, i et interview i *Jyllands-Posten* de internationale investorer til at holde fingrene væk fra alt, der kommer fra Island. Samtidig advarede han om, at en krise i de tre største islandske banker, med **Kaupthing Bank** i spidsen, kan blive så alvorlig, at den islandske stat ikke ville kunne løfte ansvaret alene. Den **21. marts** offentliggjorde analyseafdelingen i **Danske Bank** så en endnu stærkere advarsel. Under overskriften: »*Island: Gejserkrise*« påpegede Danske Bank, at med en udenlandsgæld, der hastigt nærmer sig **300%** af bruttonationalproduktet, **BNP**, og korte gældsforpligtigelser på **55%** af **BNP**, eller **133%** af landets årlige eksportindtægter, befinder Island sig i dag i en gældskrise, der »næsten er uden fortilfælde nogetsteds i verden«. »Vi kan se tidligere advarselsindikatorer på en finanskrisen og konkluderer, at Island på næsten alle punkter fremstår i en dårligere situation, end **Thailand** gjorde forud for krisen i **1997**, og kun moderat sundere end **Tyrkiets** forud for dets krise i **2001**«, skrev Danske Bank.

Udover Islands »gejserøkonomi« er der, ifølge *Prometheus* kilder i finansverdenen, tre potentielle kilder til et systemsammenbrud i det internationale finans- og betalingssystem: **1)** Et kollaps af boligboblen i USA, **2)** et sammenbrud af de såkaldte højafkast/højrisiko-markeder i **Sydamerika, Asien** og **Afrika** (med Island som en nordatlantisk aflægger -red.), efterhånden som de stigende internationale renter klemmer den sidste luft ud af en såkaldt »carry trade« (hvor man låner til meget lav rente i f.eks. **Japan** og investerer i højrentelande som f.eks. Island eller Tyrkiet -red.) og **3)** en implosion af det globale derivatmarked, sandsynligvis med udgangspunkt i en krise i obligations- og gældsderivatmarkedet.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**et, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt**, som udkom fra marts 1989 til oktober 2004. Redaktion: Poul Rasmussen (ansv.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840 Eget tryk